

Hovatartozás

Az igazságot tégláról téglára felépíteni
Nehezebb dolog, mint hazugsággal egy pillanat műve
Alatt lerombolni ama pompázatos remekművet,
Melyet Isten, s ember büszke göggel formázgatott sokat,
Melybe gyöngybetűkkel égettek bele harcos lángokat.
"Ez visz minket győzelemre, fiaim!" - szólt az Égi hang.
A pártos szellem gyalázkodva fente kését azokra,
Kik rendíthetetlen műbájjal imádták a Teremtőt:
"Ám, mi végre mindaz, mit kézzel tudok fogni?" - kérdem én.
Merész hitetlenségem őrijti meg az Úr tengelyén
Körbe-körbeforgókat. "Hogyan nem szédültök el ebben?" -
Ezen töprengtem meglepően sokáig, de választ rá
Nem leltem. Sőt, lehet, nem is kerestem. Egyszerűen csak
Fel nem fogom, hogy' lehet ilyen önzetlenül szeretni
Valakit, kiről nem sejtjük: él-e, vagy el kell temetni?
Ha utóbbi lehetősége adatna meg egy napon,
Istenbizony kimennék megsiratni szegényt, és vinnék
Magammal gyászkoszorút, mert úgy illendő jó keresztény
Szokás szerint. - nem, mintha ebben én oly kompetens lennék,
Bár saját hantolásomon jelenlétét zokon venném!
Oda se neki, tréfálkozom! Szeretem én az Istent.
Ha asztalba rúgok, vagy ideges leszek, először az
Ő neve hagyja el a számat, s ezután következnek
Meg nem nevezett, keresetlen kötőszavak... "Soroljak
párat?" - taszító szemtelenség! Inkább állnék szobornak!
Nem járna szám, s egy magasztos, hülye pózban várnám, a sors
Mit szab ki rám? - Megesz a por; eső áztat; vagy leszar egy
Madár. - Derék dolog volna turisták kánikulai
Délutánján, mikor éppen fényképezkedni akartak
A kőemberrel, kinek névtábláját pont kitakartak
Német fiatalok. Pedig rajta az olvasható, hogy:
"A hithű ateista" - micsoda béna paradoxon!
"Hithű..." - esküszöm, kezdem lassan rosszul érezni magam!
De hisz' olyan csöndesen kortyolgattam hús limonádém
Kertem zöld dús rejtekében - e hőség bőrömre ráég! -
Szóval, ha a tikkadtság megüti fejemet, kihozza
Belőlem a kellemetlenkedő, undok bölcsésztípust...
"Nincs mese! Templomba! Ideje meggyónnom bűneimet!"

2016. január 28.

Ádám és Éva bennem

Férges alma esik kezembe,
"Tanulj a múltból!" - jut eszembe,
"Ki figyel?" - szétnézek feszengve,
S reszketve riadok.

Nem bukkan elő álnok kígyó?
- Az Égben zúg a hangos hívó-
szó, mikor jön a *foggal szívó*, -
Az Isten vigyáz rám.

Miért akarnék bűnbeesni?
Tudom, amit tudnom kell, ennyi
Elég nékem. - *Ezt meg nem tenni!* -
Türtőztetem magam.

Mégis önkéntelenül, néha
Feltör bennem Ádám és Éva:
Csábít engem a rossz tett! - és, ha
Meglépem, mi lehet?

Az Úr kiátkoz ligetéből,
- Az Emberiség szigetéből -
Kitér belém vetett hitéből,
S összedől Világom!

"Milyen merész képzetek ezek!"
- Közben egy friss gyümölcsöt eszek -
Teremtőm, az alma! Félfetek!
S nem változott semmi...

Az Utolsók egyike

Fazekas Rékának

Vándor, Te ősi szellem,
Hallgass meg, kérlek, engem!
Én egy elveszett lélek
Szép nyugalmáért élek
Tovább, s sírok szüntelen.
Hát, nagy volt a küzdelem?

Elment, nem bírta szíve,
Az Utolsók egyike
Volt, de már könnyebb a föld
Néki, és szebb az Alföld,
Csak végtelenül üres
És csendes így nélküle.

Mi maradjunk boldogok?
- *Menni fog!* - Úgy gondolod?
Egy emberöltő sem lesz
Elég, de ha nem szenvedsz,
Nincs jogunk a döntéshez,
S ha az Odaát szép lesz,

Onnan üzenj eltévedt
Életünk emlékének,
Hogy tudjuk, hová jutunk?
Bár maradunk, míg tudunk
Ebben az örületben,
Itt, a rohadt életben.

Vándor, ha majd látod Őt,
Állj meg nagysága előtt!
Öleld át, - *Én nem tudom* -
S kísérd végig az Úton,
Hisz' Ő volt, szegény szíve,
Az Utolsók egyike.

2016. szeptember 14.

Sabinum

Visszavonulni birtokomra,
Mikor lelke szomorú romba
Dől, mert bántotta sok goromba, -
Akkoron vágyok birtokomra

Vissza, hol az élő természet
Vár haza engem, és feltépked
Bensőmben millió emléket:
Szépet, s rosszat, hisz nem szent élet

Volt, amit eddig bátran űztem,
Évek alatt sorsokat fűztem
Fel egy fonálra, és kitűztem
Falamra, mikért vízben-tűzben

Megszenvednék: inkább vigyetek
Engem s legyen minden tietek!
Csak meg ne szakadjon szívetek
Vagy nehogy kitérjen hitetek!

De annyi mocsok körülöttem:
Elborít, sőt, benne fürödtem;
Nytott kaput annyit ütöttem,
Hogy rám zárult. És így különben

Nagyobb a csend, mint gondolnátok! -
Birtokomról messze ellátok,
Esténként, kinn ülve már fázok,
Mégis érdekel, mennyi álnok

Van a Világban, s ha megnyugszom,
Fejet hajtok drága Tiburom

Előtt, hol hetekig kihúdom,
Szavak nélkül boldogan *úszom*.

Ám hiányzik mellőlem egy lány,
- Bár, kit rejt teste? Máig talány... -
Régen, tudom, szerettem talán
Földem, Sabinum vagy Szabinám.

Kinek, miért?

Kinek legyek óceánja?
Kinek legyek földje?
Kié legyek soha
és kié örökre?

Kinek legyek egy medve, ki
Éjjel-nappal dörög?
Mikor legyek angyal?
S mikor legyek ördög?

Kinek legyek jó hír, vigasz?
Kinek megdöbbenés?
Jó vagy rossz alakban
A nagy meglepetés?

Kinek legyek puha párna?
Kinek kemény padló?
Kivel legyek bájos?
S kivel legyek tapló?

Kinek legyek az első csók,
Felébresztett álom?
Ki mondja majd rólam:
"Igen, őrá vágyom!"?

Kinek legyek a Mindenség?
Kinek legyek Semmi?
Kit éheztessek ki?
S kinek adjak enni?

Kinek leszek végre az, ki
Valójában lennék?
Ki megérti Létem,
Kiért bármit tennék.

Miért is választanátok?
Miért legyek bárki?
Ki vagyok Én nektek?
Bökjétek most már ki!

2016. november – 2017. február

Kék szemek

Egyszer álmodtam róla,
Két kék szemem, ha volna:
Miért látnék ettől másképp?
Miért vágnék ettől rád épp?

De felkeltett a fali óra,
- Úgy mérgelődnek néhány szóba -
Ily álmom, mikor lesz még?
Békés, nyugodt s egyben szép.

Látni azúr tengereket,
Zöldben gazdag rengeteget,
Eső szagú, szürke tereket,
Felkacagó, rákos gyereket.

Barna szemem áhítja,
Miről elmém állítja
Elő a pillanatképet,
Mint méhek a finom mézet.

Tudom, egyszer majd megfakulnak
Emlékemben a barna múltak,
Akkor kékre váltanék,
Tiszta kékre, mint az ég.

Mit Sors adott, marad miénk
- Függetlenítsük el színét -
Hisz' nincs csoda, csak másik élet,
Bárhogy szeretnék szemből kéket...

2016. november 17.

Vérből Nő

Zsibbad a tenyér
Vér, ha kiszökell,
Járatok útján
Vérsejtet ölel:
Vértest köszönti
Másikat egyik.
Előre Csúnyák,
Utánuk Szebbik!
Jaj, hogyha látnánk
Szemünkkel őket,
Hogy' óvnak minket,
Hogy' óvják Őket:
A kemény Nőket.
Szeretem Őket.

Remegve, tisztán
Kérem a Földet:
"Csak hagyd meg Őket!"
A volt csalódás
Lehet majd újra
Szerelmi hajtás.
Virágon is nő
Folyton új szirom
S csodálva nézem.
Elernyedti izom
vagyok. Hervadok,
Mint szó ajakról.
Magányos állat-
ként úgy bevackol
Szívem, mint vérsejt
Tested gödribe.
Fejemben patak
S Te: az őzike.
Igyál belőlem!
Leszek szomjoltód.
De ne hagyjuk el
Pest után Koltót
Többé, soha már!

Oh, de jó volna
Tudni Értőktől
Létünk értelmét:
Hogy' lesz vérből Nő.

2016. november 21.

Idegen

A modern emberhez

...de mivé válhat a Föld?

Isá, por és homou
Vogymuk, voltunk és leszünk,
Miként némán szenvedünk,
Haldoklunk, alszunk, eszünk
S időnket nem sajnálva
- Ahogy az Úr elvárja -
Tervezünk
És teszünk!

Mily cselekvő az Ember!
Ötlete, mint a tenger:
Rengeteg s a habok közt,
Ha felüti magát a

Gondolat, mit úgy várt a
Tenni vágyó kis elmém -
Lássuk, mit dob hát a gép?
Oh, az istenadta nép!
Rousseau szelleme fűti
A levegőt, melyre Mi,
A társadalom magja,
Célunkat fel nem adva,
Kisgatyára vetkőzünk
S öntudatra ébredünk.

Mégis érzem vesztemet.
Könnyű földbe eltemet
A Sorsom, hisz' önmagam
Akartam lenni pusztán,
Csakhogy az Élet útján
Gyilkos kanyarok írják
Mondatokba a pontot.

Ha megengeded nékem,
Én szeretnék a végen
Botorkálni, s tömegek
Lezárásaként leszek
Istenek között Ember
És Emberek közt Semmi...

Senki csupán az Ember.

S így mivé válhat a Föld?

2017. január 26.

Ahogy jöttem

Napsugár, ha feltűnik vastag ködben,
Megnyugvásul szolgál, köszön: "megjöttem!",
Így a reggeli kávé foltjaiba
Sem zavar immár semmi, ami hiba.
Újságot nyitok, a rádió harsog,
A konyhában a tányérok, mint kardok
Csörömpölnek együtt össze, felkeltve
Gyermekeim csodás álmát reggelre.
Egyszerre, család gyűlik asztal köré,
Fiam kéri kakaóját, mely övé;
Panka játszik kanalával - "Te drága,
maradj nyugton, kérlek! Hallgass anyádra!" -

Étek után teraszra visz a lábom,
Utolsó cigarettám megkívánom,
Gyufáért nyúlok. - *Boldog akkor legyek,*

Ha találhatnak bármit zsebben e kezek. -
Száraz, fázós, öreg kezeket érzek,
Melyeken mosolyogva végignézek.
Annyi szépet érintettetek, Társak,
Mint amennyit fáradt szemeim láttak
Hosszú évtizedek alatt, de számat
Remegésen kapom s könnyek csíráznak
Látószervem sarkából, majd csorognak
Végig le arcomon. Ekképp szorongnak
Letűnt korok szülöttjei, akár Én.
Ilyen érzelmek fénylettek apámén
is, mikor magához hívott s mondotta:
"Fiacskám, - s akkor komolyan gondolta -
hidd el nekem, gyönyörű szép az Élet!
Varázsa csupán attól függ, hogy kéred-
e, élsz vele vagy szemétként eldobod;
Bár a magad Uraként ezt Te tudod..."

Szavait, félő, mostan értettem meg.
Szívemben, mint nyugalmas édenkertek,
Virágzanak a fák, érnek gyümölcsök
S nem számít a nap, hogy kedd vagy csütörtök.
Régen, gyöngé perceimben, emlékszem,
A világra egész' más szemmel néztem.
Magány rosszabb, mint a túlzott törődés;
Az eltévedteknek kell a kötődés:
Kiben találsz anyát, kiben szerelmet,
Kiben Istent, kit legtöbbet kerested.
Majd, ha rájuk lertél, céljaid lesznek;
Kapaszkodók, melyek emberré tesznek:
Pozitívan látni képtelenségben,
Nem szörnyé válni embertelenségben,
És embernek maradni ösztönökben,
És emberként folytatni, ahogy jöttem.

És nem bűn, ha néhanapján búskomor
Hangulatban haza rosszkedvet hozol,
De szemléleted sebet ne szerezzon,
Inkább a gondok képébe ne vessen!
Létezett idő, mikor borúlátó
voltam, és nem fogadtam hitet mástól:
"Csupán a szájalom az, mi mozgatónk -
Süllyedésre ítéltetett a hajónk,
Melyen félünk mi, a lázas utazók.
Káromkodni, ha tudna a képzelet..."
Ilyesformán fogtam föl az Életet.

Mindez mára felülíródott bennem.
Ennyire talán még sosem szerettem
Élni; az értékeim megbecsülni, -

Jó volna az asztalhoz visszaülni.
Feltűnt, dohányomat meg se gyújtottam,
ám a házba siettem, sőt, futottam:
"Hol bujkáltok, hát? Oh, hol, kis családom?" -
Csöppségeim bent ugráltak az ágyon.
Panka abbahagyja, mikor belépek,
Lábai, mint behúzott kézifékek;
Aggódó pillantásokat vetett rám,
Csakhamar kérdésre nyílt a gyerekszáj:
"Apa, te sírtál?"

2017. február 3.

A versek 2016. január 28. és 2017. február 3. között íródtak Kecskeméten.